

Sygn. akt II K 259/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Żuchowski
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Ewald

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej R. Mync

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r.

sprawy: oskarżonego P. T. urodz. (...) w T.

syna T. i J. z d. B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 lutego 2016 r. około godz. 5,40 w T. przy ul. (...) a ul. (...) jechał jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości wynika I badania godz. 6:15 – 0,89 mg/l, wynika II badania godz. 7:12 – 0,86 mg/l

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

I. przyjmując, iż oskarżony P. T. przez to, iż: w dniu 13 lutego 2016 r. około godz. 5,40 w T. przy ul. (...) a ul. (...) jechał jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości wynika I badania godz. 6:15 – 0,89 mg/l, wynik II badania godz. 7:12 – 0,86 mg/l wyczerpał znamiona z art. 178 a § 1 kk w myśl art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

III. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego zakazu wynikającego z punktu II wyroku zalicza okres zatrzymania dokumentu prawo jazdy o nr (...) wydane w dniu 1 kwietnia 2015 r. od dnia 13 lutego 2016 r.;

IV. na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego do spełnienia świadczenia w wysokości 1000 (tysięcy) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty i wydatków, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 259/16

UZASADNIENIE

W dniu 13 lutego 2015 roku w godzinach nocnych P. T. wraz ze znajomymi S. C. i J. D. spożywał alkohol w jednym z klubów na S. w T.. Po wyjściu z klubu, mając zamiar udać się do domu J. D., mężczyźni wsiedli do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...). Około godziny 5:40 na skrzyżowaniu ulic (...) uderzył kierowanym przez siebie pojazdem w latarnię uliczną. Na miejsce udali się funkcjonariusze Policji.

Dowód: Wyjaśnienia oskarżonego P. T. (k. 14)

Oskarżonego poddano badaniu na zawartość alkoholu urządzeniem D. Y. (...) o godzinie 6:15 stwierdzono u niego stan nietrzeźwości - 0,89 mg/l. W kolejnym badaniu o godzinie 7:12 uzyskano wynik 0,89 mg/l. W trakcie trzeciego badania dokonanego o godzinie 7:26 uzyskano wynik 0,84 mg/l

Dowód: Protokół z przebiegu badania stanu nietrzeźwości urządzeniem elektronicznym (k.2)

Oskarżony nie był karany sędownie.

Dowód: Karta karna (k. 23)

Oskarżyciel publiczny wniósł o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec P. T., podejrzanego o to, że w dniu 13 lutego 2016 roku około godz. 5:40 w T. przy ul. (...) a ul. (...) jechał jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości wynik I badania godz. 6:15- 0,89 mg/l, II wynik badania godz. 7:12 - 0,86 mg/l tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

P. T. (k. 14, k. 19) przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że udał się samochodem służbowym na S. w T., aby spędzić wieczór w klubie ze znajomymi. Ponieważ miał zamiar pić alkohol, chciał pozostawić samochód na parkingu. W wyniku otrzymania uderzenia przez nieznanego mężczyznę w twarz oskarżony zmienił jednak plany i wraz ze znajomymi postanowił wrócić samochodem do domu jednego z nich. Na skrzyżowaniu ulic (...) oskarżony nie zapanował nad samochodem i uderzył w latarnię uliczną. Oskarżony miał wówczas świadomość, że prowadził samochód pod wpływem alkoholu. W toku przesłuchania wyraził żal z powodu tego, co się stało.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego zarówno przyznanie się oskarżonego do winy, jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości. W związku z powyższym Sąd uznał powyższe wyjaśnienia za całkowicie wiarygodne.

Stwierdzając stan nietrzeźwości oskarżonego, Sąd oparł się na protokole z przebiegu badania stanu nietrzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2). Uprzednią niekaralność oskarżonego Sąd ustalił na podstawie jego karty karnej (k. 23). Z uwagi na brak jakichkolwiek podstaw do poddania w wątpliwość autentyczności i prawidłowości sporządzenia wskazanych wyżej dokumentów urzędowych, Sąd uznał je za dowody wiarygodne.

Mając na uwadze wyżej omówiony stan faktyczny Sąd doszedł do wniosku, iż oskarżony swoim zachowaniem, polegającym na prowadzeniu pojazdu mechanicznego po drodze publicznej będąc pod wpływem alkoholu, wyczerpał znamiona występku określonego w art. 178a § 1 k.k. Przez prowadzenie pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy. Pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd wprawiany w ruch za pomocą własnego silnika. W świetle powyższych ustaleń nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona „prowadzenia pojazdu mechanicznego”, ponieważ miał on możliwość nadawania kierunku i prędkości pojazdowi marki F. (...) będącego pojazdem mechanicznym. Niewątpliwym jest również, że oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym. Zdarzenie miało bowiem miejsce na drodze publicznej.

Zgodnie z dyspozycją art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy:

- zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub

- zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Ilość alkoholu wskazana przy użyciu odpowiednich urządzeń w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, a mianowicie 0,89 mg/l (pierwsze badanie) i 0,86 mg/l (drugie badanie) pozwala na zakwalifikowanie stanu w jakim się znajdował jako stanu nietrzeźwości.

Przestępstwa opisanego w art. 178a § 1 kk można dopuścić się jedynie umyślnie. Dla przyjęcia odpowiedzialności karnej niezbędne jest zatem obejmowanie świadomością przez sprawcę realizacji wszystkich znamion. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że, biorąc pod uwagę ilość spożytego alkoholu, miał on świadomość, że prowadzi samochód, będąc w stanie nietrzeźwości. Należy zatem uznać, że znamię podmiotowe zostało również zrealizowane.

Przyjmując zatem, iż oskarżony P. T. wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego z art. 178a § 1 kk Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne na okres 1 roku tytułem próby. W ocenie Sądu w świetle zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności popełnienia czynu nie budziły wątpliwości, natomiast wina i społeczna szkodliwość czynu nie były znaczne. Wprawdzie z uzyskanych badań wynika, że oskarżony wyraźnie przekroczył granicę stanu nietrzeźwości, jednak podejmując powyższe rozstrzygnięcie Sąd wziął pod uwagę kilka istotnych okoliczności. Przede wszystkim należało uwzględnić postawę sprawcy, który przyznał, że jest mu wstyd i wyraził skruchę z powodu tego, co się wydarzyło. Na niższy stopień społecznej szkodliwości czynu wpływa również fakt, że oskarżony prowadził pojazd po drodze publicznej o późnej porze, gdy zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji jest zazwyczaj najmniejsze. Należy także podkreślić, iż oskarżony poniósł już poważne konsekwencje w związku z przedmiotowym zdarzeniem. Jak wyjaśnił stracił pracę i musiał ponieść koszty naprawy uszkodzonego służbowego samochodu którym się poruszał. Wyrok warunkowo umarzący pozwala traktować oskarżonego jako osobę niekaraną co zwiększa jego szansę na znalezienie zatrudnienia w przyszłości. Oczywiście jest, iż wniosek oskarżyciela publicznego o warunkowe umorzenie postępowania nie wiąże Sądu. Skoro jednak taki wniosek złożył to wskazywało, iż także w jego ocenie oskarżony zasługiwał na zastosowanie wobec tej osoby instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd przychylił się do wniosku oskarżyciela publicznego, uznając, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W ocenie Sądu ustalenie okresu próby w wymiarze 1 roku będzie wystarczające dla zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej co do osoby oskarżonego.

Na podstawie art. 67 § 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku. W tym miejscu należy wskazać, że powyższy przepis jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 42 § 2 kk i wyłącza stosowanie tego ostatniego w zakresie przez siebie objętym, a więc przy warunkowym umorzeniu postępowania (vide: Postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2002 r. I KZP 33/01, OSNKW 2002 nr 3-4, poz. 15, str. 6.). Sąd nie stosuje zatem art. 42 § 2 kk i tym samym nie orzeka obligatoryjnego zakazu prowadzenia pojazdów na okres nie krótszy niż 3 lata, gdy warunkowo umarza postępowanie w stosunku do sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji znajdującego się w stanie nietrzeźwości. Zastosowanie znajduje bowiem art. 67 § 3 kk, wedle którego zakaz ten Sąd orzeka fakultatywnie na okres do 2 lat. W niniejszej sprawie Sąd orzekł zakaz prowadzenia przez oskarżonego wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, uznając, iż jest to czas wystarczający dla osiągnięcia założonych celów zapobiegawczych i wychowawczych, a dolegliwość jaką pociąga za sobą ten środek uzmysłowi sprawcy nieopłacalność takiego zachowania. W myśl art. 63 § 4 kk na poczet powyższego zakazu Sąd obligatoryjnie zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 lutego 2016 r.

Na podstawie art. 67 § 3 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do spełnienia świadczenia w wysokości 1000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie Sądu orzeczenie obok zakazu prowadzenia pojazdów środka karnego stanowiącego dolegliwość majątkową w pełni uświadomi oskarżonemu naganność jego zachowania. Niska kwota orzeczonego świadczenia pieniężnego podyktowana jest trudną sytuacją materialną oskarżonego, który obecnie pozbawiony został źródła zarobkowania.

Z tych samych względów Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty, a wydatkami poniesionymi w toku postępowania obciążył Skarb Państwa.